

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1 Kor. 3, 8.

1923.

MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN.

1. szám.

Isten áldását az új évhez!

Az új évhez — új áldás,

Az új munkához — új képesség,

Az új szenvedéshez — új bátorság

És örök vigasz — Krisztus vére által!

Új kard — a régi harchoz,

A régi harchoz — új győzelmek,

A régi igazsághoz — új szeretet,

Az új élethez — új életkedv,

A régi gonosztól — új félelem,

A régi Istenhez — új bizalom!

1 9 2 3

A Magyarországi Egyesület konferenciájáról szóló jelentés.

1922. évi március hó 2—5-ig dacára a különböző nehézségeknek Isten segítségével megtarthattuk évi konferenciánkat. A General-konferencia és a német missziótársulat részéről Conradi L. R. és Rühling R. atyafiak voltak jelen, kik a mult év őszén Miskolcon tartott konferenciánkra a határozat miatt nem jöhettek el.

Örömünk nagy volt, éreztük, hogy jó az Isten gyermekeinek együtt lenni és az a kívánság töltötte el sziveinket, bár tovább tartának az együttlét napjai, amikor bibliaismereteinket gyarapíthatjuk és az igazságban elmélyedhetünk. Ilyenkor kiszakíthatjuk magunkat jobban mint máskor, a világ gondjaiból és befolyása alól. Együttérzés és az összetartozandóságnak érzete töltötte el lelkünket minden összejövetel alkalmával. Ján. 17, 21. Ezért áldjuk a mi Istenünket.

Egyesületünk ügyeit 4 ülésben intéztük el a „Sas-kör” és a Baross-utcai gyülekezetünk helyiségében, melyeket Minck A. atyafi az egyesület előljárója a 33. zsoltár 12—22. versei felolvasásával és Jeszenszky atyafi imájával nyitott meg. Az üléseken 32 gyülekezet volt képviselve 52 kiküldött által, jelen voltak még az egyesület munkásai és számos testvérünk úgy a helybeliek közül mint az ország minden részéből.

Az elmúlt esztendőben 7 új gyülekezetet vehettünk fel egyesületünk kebelébe összesen 60 taggal.

Minthogy az 1920-ik évről még nem tettett jelentés, Minck atyafi mindkét esztendőről 1920 és 21-ről nyújtott áttekintést, melyeket mi itt összefoglalunk:

1920 elején a tagok száma 488 volt; ehhez hozzáadva a tiszta növekedést 123-t, volt az év végén 611 tag. 1921-ben felvételre keresztség, szavazás és levél által 264 lélek, kizárás, halálozás és levél által elbocsátva 151 lélek, úgy hogy a tiszta növekedéssel, 113 lélekkel tagjaink száma 1921 december 31-én 724-re szaporodott.

Az 1920-ik évben befolyt tized összege 422,420.67 K, míg 1921-ben 730,738.08 K. A befolyt összes adakozások 1920-ban 57,167.84 K. 1921-ben 149,915.76 K.

Misszió egyesületeinkben 1920-ban 300 tag 30,074.22 K; 1921-ben 416 tag 84,085.42 K értékű iratot adott el. A misszió látogatósok száma 1921-ben 11,587; bibliaórák száma 11,824.

Ifjusági egyesületeink tagszáma az 1920-ik esztendőről 1921-re 68 ról 171-re szaporodott. Az utóbbi esztendőben 5 új csoport lett szervezve; 1920-ban 1523.47 K, 1921-ben 14,788.26 K volt missziómunkájuknak eredménye.

Igen szépen haladt a könyvárusítás munkája. Míg 1920-ban 14 állandó, 9 segédkönyvárusunk volt, addig 1921-ben már 33 állandó és 10 segédkönyvárus dolgozott. 1920-ban az elért forgalom 594,447.14 K, 1921-ben pedig 1.275,750.20 K-ra emelkedett. E számok tesznek bizonyosságot arról, hogy az Ur jóságos, hogy nem vonta meg áldását tőlünk. Buzdítson ez bennünket a jövőben még fokozottabb munkára.

A konferenciái határozatok tételére a következő bizottságok lettek megválasztva: Határozatokat ajánló: Rühling R., Zeiner A., Führlinger J., Jeszenszky B., Porcsin I. Ki-nevező: Conradi L. R., Voigt M., Töltési J., Barta F., Kraszkó A. Hitelesítő bizottságul: Conradi L. R., Koch V., Wicklein A., Czira F., Bachtaller G.

A határozatokat hozó bizottság a következő 11 határozatot terjesztette a konferencia elé, melyek pontonként meg lettek beszélve és egyhangulag elfogadva.

1. Minthogy az Ur jóvoltából visszatekinthetünk az elmúlt időre, a legmélyebb hála vagyunk indítatva mindazon hűségért, jóságért és türelemért, melyben a jó Atya úgy az egyes tagokat, mint az egész közösséget részesítette. A nehéz idők dacára is minden téren előre haladtunk, ezért újból fogadást teszünk az Urnak, hogy minden erőnkkel és javainkkal neki szenteljük magunkat úgy, hogy a mindennapi életünkben az Ő kegyelme mindjobban megnyilvánulhasson.

2. Hogy népünk lelki életét emeljük, indítványozzuk, hogy a bibliai alapelvek életbe ültetésére nagyobb figyelmet fordítsunk mint eddig. Ajánljuk, hogy senki el ne hanyagolja

a csendes kamrában való imádságot és a családi istentiszteletet, hanem ehhez ragaszkodjunk hűségesen és lelkiismeretesen. Fontos a szombatiskolának és istentiszteletnek rendszeres látogatása is.

3. Amennyiben Üdvöztünk szavai Máté 24, szerint korunk erkölcstelenségét illetőleg mindjobban teljesednek, fontosnak és sürgősnek látjuk azt, hogy ifjúságunkat egy, a célnak megfelelő szervezet által ettől a romlástól megvédjük. Ennélfogva indítványozzuk:

a) Minden gyülekezetben, ahol csak lehetséges, a gyermek szombat és vasárnapi iskolák felállítását, illetőleg azoknak újból való felélesztését és fordítsunk ezen igen fontos és áldásos berendezésre gondos figyelmet.

b) Az ifjúság érdekében pedig ajánljuk a generálkonferencia új programja szerint alakult ifjúsági önkéntes misszióegyesületek szervezését minden gyülekezetben, ahol ezen célra elegendő számú fiatal tag van.

4. Minthogy a lelkek megmentésének munkáját ezen utolsó időben nagyobb eréllyel kell folytatni mint bármikor ezelőtt, indítványozzuk, hogy a testvérek nagyobb buzgajommal vegyenek részt a missziómunkában az iratok terjesztése és a lelkekkel folytatott személyes munka által. Kitűzött célunk az Ur dicsőségére ez évben legalább 150 lelket megmenteni.

5. Megadatott nekünk is azon fontos alkalom, hogy az „Utolsó Üzenet“ hálaadó aratási számának terjesztésében részt vehetünk. Örvendezünk azon szép munkának, melyet az Ur dicsőségére ezen számmal alkalmunk volt végezni és legjobb tehetségünkkel igyekezni fogunk a következő számot f. évi október hó közepe táján terjeszteni.

6. Gazdag áldás nyugodott az elmúlt esztendőben a könyvárusítás munkáján, amely igen szépen fellendült. Ezért újlag felhívjuk a kedves testvérek figyelmét az Ur munkájának ezen fontos ágára, melynek fejlesztése minden egyes tagnak komoly kötelessége. Ez fontos, ha azt akarjuk, hogy ez a munkaág is lépést tartson a többivel. Ezért bátorítsuk fiatal, erős, Istennek szentelt testvéreinket, hogy a könyvárusítást válasszák életfeladatuknak.

7. Az Ur csodálatosan ajtót nyitott minden-

felé a pogányországokban az evangélium számára; ez a fontos munka azonban sok áldozatot kíván, ezért elhatározzuk, hogy misszióadományainkat fejenként és hetenként 3-ról 4 koronára emeljük fel.

8. Hogy istentiszteleteinket ünnepélyesebbé tegyük, ajánljuk összes testvéreinknek, hogy az órák megkezdése előtt már 5—10 perccel jelenjenek meg az imaházban, zajtalanul foglalják el helyeiket, csendes elmélkedéssel töltsék el az időt és mel'őzzék a suttogást és beszélgetést, az ide-oda szaladgálást és üdvözlést. A gyermekek külön helyiségben felnőttek felügyelete alatt legyenek, hogy ne zavarják az istentiszteletet. A misszióügyek szintén egy mellékszobában legyenek elintézve. Mindnyájan ügyeljünk arra, hogy az áhitat hangulata ne legyen zavarva, hogy érezhessük: Bizonytal itt van az Ur ezen a helyen. Istentisztelet végeztével mindenki zajtalanul távozzék és ne maradjon vissza a kijáratnál beszélgetni.

9. Minden egyes gyülekezet ugyszintén az egyesület is fektessen fel egy krónikát, amely alapításától fogva minden fontos adatot és esetet tartalmazzon. Ezen berendezés által azon lehetőség adatik meg, hogy minden időben a gyülekezet, illetve az egész egyesület keletkezéséről és fejlődéséről tiszta képünk legyen. Ezáltal szemlélve Istennek áldását és segítségét a múltban, új erőt és reményt merithetünk a jövőre.

10. A konferencia elhatározza, hogy Magyarországon, Budapesten egy nagyobb imaház, illetve előadóterem, még ha lehetséges 1922-ben felépíttessék. E cél elérésére felszólítjuk a testvéreket adakozásra és kérjük a generálkonferenciát, hogy megfelelő öszszeggel támogatni sziveskedjék bennünket.

11. Az egyesületi bizottság egy „Építő Egyesület“ alakítását ajánlja a konferenciának azon céllal, hogy a Magyar Egyesület ingatlan tulajdonát bírja és kezelje. Az egyesületi bizottság részéről a következő öt atyafi lesz ajánlva az egyesület megalakítására: Minck A., Koch V., Zeiner A., Jeszenszky B., Porcsin I.

A hitelesítő bizottság a következő neveket ajánlotta: Felszentelt prédikátorok: Minck A., Zeiner A., Voigt M. Próbapredikátor: Ven-

cel J. Segédprédikátorok: Lauff Á., Michnay I., Sohlmann K. Missziómunkások: Debreczeni S., Pápay L., Páncél S., Fodor A., Erdődy M. Bibliamunkásnők: Fülöpp J., Lovass E., Greiner S., Lázár S., Köblös E. Állandó könyvtárosok: Bodnár István, Bogdár Béla, Bosky Ilona, Balázs Anna, Bósz József, Cseh János, Csik Ilona, Diemel Robert, Farkas Janka, Farkas Béla, Gluck József, Gajdó Mariska, Hunyadi Mariska, Hagenauer József, Hiegl György, Juhos János, Juhász János, Molnár János, Morauszki György, Nagy György, Ocsai János, Portörö Mariska, Rózsa Erzs, Soós Anna, Sztoics Istvánné, Soós Lajos, Szeitz Ferenc, Schmidt Ferenc, Schwarc Helén, Tokos Gábor, Kucsá Mátyás. Alkalmi könyvtárosok: Belanszky József, Bende Imre, Fehér Péter, Iványi János, Kás Péter, Kis Imre, Márton Lujza, Ochs János, Szilávy Józsefné, Szeltenheim Katalin, Szász György, Vrska Pál.

A kinevező bizottság a következő neveket terjesztette elő: Előljáró: Minck A. Titkár: Sohlmann K. Pénztáros: Greiner S. Ifjúsági titkár: Lovass E. Kolportage vezető: Wicklein A. Belmisszió titkár: Zeiner A. Szombatiskolák titkára: Voigt A. Az egyesületi bizottság tagjai: Minck A., Koch V., Zeiner A., Jeszenszky B., Töltésy J. A leszámolási bizottság tagjai az egyesületi bizottság tagjain kívül: Czira F., Porcsin I. Ifjúsági bizottság tagjai: Lovass E., Herceg M., Aponyi L.

Az utóbbi két bizottság ezen előterjesztései egyhangulag elfogadtak.

A szombati összejöveteleink, melyeket a „Sas-kör“-ben tartottunk meg, különösen áldásosak voltak és épen az előző napokban tapasztalt nehézségek és a hatósági ellenőrző közegnek jelenléte szorosabbra fűzte össze sziveinket; Conradi atyafi szombati prédikációja sziveinkig hatott és áldást hozott. A szombatiskolában 298-an vettek részt és 1501 K, 1 ezüst korona és 1 fülbevaló folyt be adományképen. Délután Conradi atyafi a Budapesten építendő kápolna javára gyűjtést indítványozott, mely alkalommal újra megnyilvánult testvéreink áldozatkészsége és rövid 10 perc alatt 84,000 K lett e célra jegyezve.

Mindnyájan hálás szívvvel gondolunk vissza

az elmúlt két esztendőre és bizunk abban, hogy a jövőben sem vonja meg tőlünk Istenünk szerető és gondviselő kezét: A zsoltáriró szavait idézzük: „Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek, mindnyájan akik várjátok az Urat.“ Zsolt. 31, 25.

Sohlmann K.
jegyző

Gyülekezeti rend.

A gyülekezeti szervezkedésnek Isten adta alapszabályai.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békeességnek Istene a szentek minden gyülekezetében.“ 1. Kor. 14, 33.

Isten gyülekezetének nagy és szent feladata, hogy a földi emberekkel megismertesse a mennyei rendet és békét. A gyülekezet felett, mely e magasztos előjogot gyakorolja, bizony a jó pásztor örökös szeretettel és kegyelemmel kecségetvén annak tagjait. Mentül közelebb jut pedig a nyáj őrizőjéhez, annál többet sajátít el annak isteni jelleméből; testvérei és embertársai iránti szeretete annál inkább növekedik.

Isten annak idején Egyiptomból hozta ki nyáját és prófétája által terelgette azt a pusztában. Az aposztolok idejében pedig népét a prófétaának lelkével vezette, a népnek és a környezetnek megfelelő szervezetté téve őt. Így teszi Isten az ő utolsó népét, az adventi népet is, saját magának és környezetének megfelelő szervezetté.

Hogy pedig szervezetünk kebelében gyakran a visszavonásnak lelkével találkozunk, azon nem csodálkozunk, hiszen sem a prófétai, sem pedig az apostoli korszak nem szűkölködött ilyenekben. Isten népe között mindig voltak, vannak és lesznek, egészen a tökéletességre való jutásig olyanok, kik a rend ellen rugódoznak. Mindezek dacára Isten mégis a rendnek Istene marad!

Lucifer, minden rendellenességnek okozója, a törvénytelenességnek munkáját nem a földön, hanem Isten közelében a mennyben kezdte meg; munkájának támogatására nem embereket, hanem a mennyei sereg egy részét nyerte meg. Őt magát, a prófétaának lelke által adott

jelentés szerint a felfuvalkodottság és önzés vitte rá arra, hogy az isteni uralom és a mennyei rend ellen törjön.

Bukása óta pedig legfőbb óhaja, hogy ugyanezen lelket a földi emberek szívébe plántálja. Pátriárkák és próféták 403 old.

Isten és az Ő angyalai szeretik a rendet és a békességes együttlakozást. 1. Kor. 14, 40. Erre vonatkozólag a következőket mondja a próféta: „Isten angyalainak minden cselekedetében rend és fegyelem nyilvánul meg, ezért ők a legharmonikusabb egyetértésben működnek. Legfőbb igyekezetük, hogy Isten választottainak segítségére lehessenek, kik megkönnyíthetik a mennyei követek feladatát azzal, hogy hozzájuk mindig jobban közelednek és velük egyetértésben munkálkodnak. Akiket Isten lelke vezérel, azok szeretik is a békét, készséggel hajolnak meg a közrend előtt, mert tudják, hogy csak így lehetséges az Isten angyalaival való együttműködés, kik sohasem pecsételik meg a lázongás és visszavonás munkáját. Minden rendellenesség és békételenség a sátántól van, aki ilyen eszközök által akarja sorainkat megingatni, buzgóságunk és bátorságunkat csökkenteni és az evangélium hirdetésének munkáját megakadályozni. Azért igyekeznek is, hogy Isten gyermeke, tervének megvalósulását és a gyülekezetben szükséges rend fenntartását megakadályozza. Hogy ezt annál biztosabban elérje, állandóan felveti egyesek lelkében a gondolatot, hogy a rend nem feltétlenül szükséges, és hogy a szervezet nem más, mint az embernek egyéni szabadságától való megfosztása.

Számtalan bibliai hely tesz arról bizonyosságot, hogy ahol rend és egység uralkodott, ott az egyéni szabadságon sosem esett sérelem. Ahol azonban a közrend ellen szegültek, ott mihamar lázadás, visszavonás keletkezett, melyet aztán nyomon követett az összeomlás. Az ezen az uton haladó emberek állandó igyekezte, hogy maguknak gyűjtsenek tanítványokat. Mert a rend ellen folytatott küzdelem még a mennyben vette kezdetét, nem is lesz annak vége, míg e földnek országai és minden hatalom az Urnak és Krisztusnak adatik!

A szent urvacsora.

Isten minden gyermeke tudja, hogy az Istennel való élet a legmagasztosabb örömet és az igazi boldogságot jelenti. Ezért Isten minden gyermekének vágyakozása szüntelen odairányul, hogy: „Közelsz hozzád én Istenem.“ Hogy ez lehetséges legyen, az Ur a földön lévő gyülekezete részére különböző eszközöket rendelt el, melyeknek szorgalmas használatát minden gyermekének szívére kötötte. Ezen kegyelmi eszközök közé tartozik Istennek ígéje, az ima, a szentek gyülekezete és nem kevésbé a szent Urvacsora. Ezeknek helyes felhasználása kiváltságos áldásokkal, mint: hitünk, békességünk és örömünk gyarapításával, szeretetünk növekedésével, közösségünk kötelékének megerősítésével és az Isten és emberek szolgálatára való mindinkább alkalmatosságunkkal van egybekötve. A szentlélek közreműködése nélkül azonban még ezen becses kegyelmi eszközök is elvesztik jelentőségüket, az áldások elmaradnak, sőt a kegyelmi eszközök méltatlan használata kárhozatalunkra lehet. Ésaías 1, 15; Zsoltár 109, 7; 1. Kor. 11, 29; Lukács 13, 26—27.

Ezen soroknak célja a szent Urvacsora elrendeléséről, jelentőségéről, és a vele egybekötött áldásokról szólani.

A SZENT URVACSORA ELRENDELÉSE
az utolsó husvéti bárány vacsoráján történt, melyet az Üdvözítő tanítványainak körében keresztrefeszítésének előestéjén ünnepelt és amelyről azt mondotta: „Kívánva kívántam a husvéti bárányt megenni veletek, mielőtt én szenvednék. Luk. 22, 15. Judás, az áruló a szent Urvacsora elrendelésénél Ján. 13, 30, szerint nem volt jelen. A szent Urvacsora, mely mindaddig megünnepelendő, „amig az Üdvözítő eljövend“ 1. Kor, 11, 26, így mint
AZ ÚJTESTAMENTOMNAK SZÖVETSÉGI VACSORÁJA

az ó testamentomnak husvétibárány vacsorája helyébe lép. A testamentom, vagy végrendelet, ha él a végrendelező, épen nem érvényes, „mert ahol végrendelet van, szükséges, hogy a végrendelező halála bekövetkezzék.“ Zsid. 9, 16. 17. Krisztus, Isten fia volt ezen végrendelező és hogy testamentoma jogerős-

séget nyerjen, elkerülhetetlenül szükséges volt halála. Golgotha azon hely, ahol ez az esemény végbement, ahol Üdvözítőnk a megvetésnek, gunynak és gyalázatnak volt kitéve. Atyjától és a világtól elhagyatva ég és föld között a keresztfán függve, ahol „megsebesített a mi bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért“ Ésaías 53, 5. és Istennek haragja a „büntetés“, melyet mi érdemeltünk meg, „Ő rajta volt.“ Végtelen szeretete tette őt képessé ezen végtelen szenvedésnek, sőt a halál elviselésére is. Gyalázatos halála mindezáltal nem jelentett részére vereséget, hanem győzvé tette az ördög, halál és a világ felett, végtelen és örökkévaló áldásokat hozott, „hogy békességünk lenne.“ Győzelmét ezen szavakba foglalta: „Elvégeztetett! És hangosan kiáltva: „Atyám a te kezűdbe teszem le az én lelkemet“ meghal. Teste immár megtörött, vére kiontatott és az újtestamentom, saját vérével elpecsételve, jogerősre jutott s az abban megígért áldások birtokukba juthattak azoknak, akiknek rendeltettek. Ennek következtében mi az Ő halála által, mely az első szövetségbeli bűnök váltásáért történt, (Zsidók 9, 15) megbékéltünk Istennek, Róma 5, 10. megszabadultunk az eljövendő haragtól, (Kol. 1, 20.) és az Ő sebeivel gyógyultunk meg. Ésaías 53, 5. A halál azonban nem bírta fogva tartani az életnek fejedelmét, kit az Isten feltámasztott a halálból, (Csel. 2, 24; 3, 15.) és felmagasztalt. Feltámadása után Krisztus a mennybe ment, hogy Isten színe előtt megjelenjék érettünk, örök váltáságot szerezve. Zsidók 9, 12, 24, Mint a mi főpapunk, a mennyei felség királyi székének jobbára üle, és az újszövetségnek közbenjárója lévén, üdvözítheti azokat is, akik ő általa járulnak Istenhez. Zsid. 8, 1; 7, 25. A Jézus Krisztus által véghezvitt megváltás és kiengesztelés eme nagy munkáját az egész világon minden hívőnek meg kell ünnepelni, földi jelképek kenyér és bor Krisztus teste és vére jelképeinek használata által. A szent Urvacsorában való részesedés azt jelzi, hogy a Krisztus áldozati halála által szerzett szövetséghez tartozunk és egyuttal birtokába juttat az ezen szövetségben foglalt összes áldásoknak. Maguk a tanítványok részére is, a Krisztus teste és vérenek élvezése

csupán jelképes és azon áldások lelki elsajátításának jelképe lehetett, melyet testének halála és vérenek kiontása magával hozhatott, mivel Krisztus a szent Urvacsora elrendelésénél és kiosztásánál még testileg közöttük volt.

Amint az Üdvözítő szavaiból vehető, „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre“, (Lukács 22, 19.) a szent Urvacsora még mint

EMLÉKEZETI VACSORA

is megünnepelendő. Zsoltár 111, 4-ben azt olvassuk, hogy emlékezetet szerzett az ő csodálatos dolgainak; kegyelmes és irgalmas az Ur. A teremtés csodájának emlékezete a szombat. (2. Mózes 20, 8—11.) Izrael fiainak Egyiptomból való kiszabadulása csodájának emléke a páska, azaz a husvét ünnepe volt, (2. Mózes 12, 14.) és a Jézus Krisztus által szerzett megváltásnak emlékűnnepe a szent Urvacsora. 1. Kor. 11, 24. Emlékezetre pedig csak akkor van szükség, ha fenforog az a veszély, hogy a dolog lényege, legyen az a teremtés vagy a megváltás, vagy az Istennel tett tapasztalat el lesz felejtve. Ezen veszélyt Isten gyermekei, akik a jelenvaló gonosz világban élnek, ahol Sátán, a világ fejedelme munkáikodik, nem tagadhatják le. Izrael fiainak káros következményeket szülő feledékenysége is intő példa gyanánt örököltetett meg a szentírásban számunkra. 5. Mózes 32, 18; Zsoltár 106, 13, 7, 21. Ez volt okozója az Isten iránti háládatlanságuknak és ez nyitotta meg az ajtót az idegen istenek imádásának. Zsoltár 106, 28, 35—39. Miként Izrael annakidején elfelejté az Urnak nagy tetteit, (Zsolt 106, 2.) épen úgy megvan annak a lehetősége is, hogy Isten gyermekei az újszövetségben, akik egyszer megvilágosítottak, megizlelvén a mennyei ajándékot és részeseivé lettek a szentíléeknek, és megizlelték az Istennek jó beszédét és a jövendő világnak erőit, (Zsid. 6, 4. 5.) elfelejtik Krisztusnak nagy munkáját, a Golgotán véghez vitt megváltást, a hittől elesnek és így önmaguk feszítik meg, az Istennek ama fiát meggyalázzván, Őt. Zsidók 6, 6. Isten tehát segítségére jött ezen feledékeny természetünknek, midőn emlékezetet szerzett és ezáltal mint kegyelmes és irgalmas Ur nyilvánul meg. A szent

Urvacsora elrendelése által tehát előkészületeket tett az Ur, hogy a Jézus Krisztus által véghez vitt megváltás nagy csodája élénken megmaradjon emlékezetünkben, mert Ő hozzá fűzi: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.“ Tehát az Urvacsorán résztvevőnek az a feladata, hogy lélekben a Golgotára menjen, a Krisztusnak szolgálatot teljesítő szolgál pedig azt tekintse feladatának, hogy a gyülekezet szemei előtt a Jézus Krisztus úgy irasék le, mintha közöttük feszítettett volna meg. Galata 3, 1. Mialatt a kenyeret és bort magunkhoz vesszük, melyek által a Krisztus megtörtetett teste és kiontott vére van ábrázolva, gondolatban a felső teremben, ama vacsora eseményeinél időzünk, áthaladunk ama kerten, mely megszenteltetett, annak lelki harca által, aki a világ bűneit hordozta és tanui leszünk azon küzdelemnek, mely által az Istennel való kiengesztelődésünket elnyertük. „Látjuk Jézust közöttünk megfeszítve“ The Desire of Ages 661 old. A szent Urvacsora Krisztus második eljövételére is ráutal és azért rendeltetett el, hogy annak reménységét a tanítványok szívében ébren tartsa. Ugyanott 659 old. Ha eljövetele már megtörtént és Isten gyermekei minden korszakból fenn az atyai háznál együtt vannak, akkor az Üdvözítő fogja a szent Urvacsorát velük, mint megszámíthatatlan sokasággal (Jelen. 7, 9,) ünnepegni és Ő maga ujonnan iszik a szőlőtőkének terméséből az Ő atyjának országában. Máté 26, 29. Együttal teljesedésbe megy a Lukács 12, 37-ben adott ígéret: „Bizony mondom néktek, hogy felövezvén magát, leülteti azokat és szolgál nekik, melyről Bengel azt mondja: „Ez a legnagyobb ígéret a szentírásban.“ Ezen jelenet magasztosságáról nem tudunk helyes képet alkotni magunknak, de az Ur tegyen méltóvá bennünket, hogy egykoron azon boldogok közé tartozzunk, akik a bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak. Jelenések 19. 9.

Voigt Miksa.

Az Ur munkásának fegyverzete.

Lemondás: „Adjátok el, amitek van és adatok alamizsnát; szerezzetek magatoknak oly

erszényeket, melyek meg nem avulnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, ahol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti.“ Lukács 12, 33.

Alázatosság: „Megjelentette néked oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Ur tőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot és hogy alázatosan járd a te Isteneddel.“ Mik. 6, 8.

Hűség: „És amiket tőlem hallottál sok bizonyosság által, azokat bizzad hiv emberekre, akik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek.“ 2. Tim. 2, 2.

Szorgalom: „... Jézus Krisztus... , aki önmagát adá miérettünk, hogy megváltson minket minden hamisságtól, és tisztítson önmagának kiváltképpen való népet, jócselekedetekre igyekezőt.“ Tit. 2, 14.

Türelem és jóság: „Az Ur szolgálójának pedig nem kell torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas, türelmes.“ 2. Tim. 2, 24.

Nyájasság: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok.“ Mát. 11, 29.

Békeszeretet: „Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg benneteket mindenestől.“ „Kövessétek mindenki irányában a békességet.“ 1. Tess. 5, 23. Zsid. 12, 14.

Adakozás: „A jótékonyaságról pedig és az adakozásról el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.“ „Kiki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.“ Zsid. 13, 16. 1. Pé. 4, 10.

Összeférés: „Öltözzétek fel azért, mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelidéget, hosszútűrést; elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott nektek, akképen ti is.“ Kol. 3, 12. 13.

Szeretet: „Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent, mert az Isten szeretet.“ 1. Ján. 4, 8.

Résztét: „Áldott az Isten... minden vigasztalásnak Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhatunk bármely nyomorúságba es-

teket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket." 2. Kor. 1, 3. 4.

Mintaszerű élet: „Légy példa a hívőknek beszédben, magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban." 1. Tim. 4, 12.

Bibliaismeret: „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét." „Ezeket ha eleikbe adod az atyafiaknak, Krisztus Jézusnak jó szolgája leszel, táplálkozván a hitnek és jó tudománynak beszédével, melyet követtél." „Legyen gondod a felolvasásra, az intésre és a tanításra." 2. Tim. 2, 15; 1. Tim. 4, 6, 13.

Józsánság: „A balgatag vitatkozásokat azonban és a nemzetségekről való tudakozásokat és a civakodást és a törvény felőli harcokat kerüld; mert haszontalanok és hiábavalók." Tit. 3, 9.

Egyszerűség a ruházatban: „Akiknek ékesége ne legyen külső, hajuknak fonogatásából és aranynak felrakásából és öltözékek felvételéből való, hanem a szívnek elrejtett embere." 1. Péter 3, 3. 4.

A biráskodás bűne.

Egyetlen bűn sincs, amely annyira el volna manapság az emberek között terjedve, mint a kritizálás. Egyetlen bűn sincs, amely ennyi lelkiismeretlenséget, s képmutatást tételezne fel, mint ez.

Isten gyermekeinek gyülekezetébe is behatol ez a vétek. Ott is vannak, akik oly nagyon megfélemlenek magukról, hogy minden históriát, anélkül, hogy előbb meggyőződést szereztek volna annak valóságáról, készpénznek vesznek, azt azonnal tovább adják annak, akinek éppen az a szerencsétlensége van, hogy velük találkozik, sőt még arra is van elég idejük, hogy papírra írják s postán küldjék tovább. Így azután nagyon gyakran hamis színben tüntetik fel a szavait, az indokait s eljárásait oly egyéneknek, akik sokkal közelebb vannak az igazsághoz, mint azok, akik oly könnyelműen törnek pálcát embertársaik felett s nem rettennek vissza attól, hogy be-

csülettüket, az embernek ezt a legnagyobb kincsét, aláássák.

Vannak olyanok is ezek között, akik a gyülekezet élén állanak, akik a tanítás súlyos s felelősségteljes feladatával vannak megbízva. Akik a szent tizedből nyerik fizetésüket s akik a már egyizben az Urnak felajánlott idejüket ilyen módon embertársaik megrontására használják fel.

Ezek az emberek nem keresztyének, bármennyire tartanak is igényt ezen magasztos névre. Egész életük egy csalás. Ezek olyanok, mint a régi farizeusok, akik oly fehérre meszelt sirokhöz hasonlítottak, melyek belül rothadt csontokkal, holttetemekkel és férgekkel voltak telve. Ezek a valóságban nem mentek át az igazi újjászületésen s így nem is lehet reményük a megmenekülésre, ha majdan Mesterünk megjelenik.

„Minden gyülekezetből igyekezzünk a kritikának s a pletykának szellemét kiküszöbölni, mert ez a bűn igen sok bajt idéz elő a testvérek között. Mások szigorú bírálása s hibáinak kikeresése nem más, mint az ördögnek a munkája." Bizonyosságok V. 609. old.

Hogy mily elítélően nyilatkozott az ily bűnről a megváltó, azt világotani láthatjuk Máté 7, 1—5-ben.

Sokszor a legjámborabb s szentebb ábrázattal végzik az emberek ezen sátáni munkát. Azonban az Üdvözítő lerántja arcukról a maszkát s teljes mezitelenségükben állanak előttünk, mint képmutatók. „Te képmutató!" így szól hozzá az Ur. Ez eléggé mutatja, hogy mily véleményrel van az ilyenekről Isten.

A kritikus szellem mindenben rosszat lát. Egy alkalommal egy ember egy borbély műhelybe lép be. Mivel várni kell néki, érdeklődéssel kezdi szemlélni a borbélynak bagoly madarát, amelyről azt hitte, hogy ki van tömve. Csakhamar hibákat kezdett rajta felfedezni. Észrevételeit közölte a madár tulajdonosával is, aki mosolyogva hallgatá a bírálatot. Hirtelen megemelé a madár szárnyait s tovaugrott helyéről a kritikus nagy bámulatára, aki váltig erősítette, hogy jobban is ki lehetett volna a madarat tömni.

Üdvözítőnk elítélte ezt a szellemet. Ő maga sem gáncsolta soha Judást a többi tanítványok előtt. Péterre csak ránézett Jézus ama

sulyos büne után s a feltámadás hajnalán legelőször őt értesítette feltámadásáról. Hogy szólt a bűnös asszonyhoz: „Én sem kárhöz-tatlak, eredj el s ne vétkezzél többé.“ Ján. 8, 11.

Az áldozat szó igazi értelme.

Különös módon nyílt alkalma egy izben két testvérünknek az áldozat szó helyes megértésére. A két testvér egy alkalommal a gyülekezetéről beszélgetett egymással. Az egyik haragosan fakadt ki:

„Én nem értem a mi prédikátorunkat! Folyton csak kér, csak kér, mintha a gyülekezet nem lenne más, mint egy hatalmas

bankintézet, amelynek kiapadhatatlan pénzforrások állanak rendelkezésére. Nem értem, hogy kívánhat tőlünk annyi áldozatot, mikor tagjaink legnagyobb része földhöz ragadt szegény ember!“

„Igazad van! — szólt a másik — engem is nagyon lehangolt az a folytonos adakozásra való nógatás. Nagyon helytelenitem prédikátorunk eljárását. Attól félek, hogy túl nagy terheket rak a gyülekezetre, oly terheket, amelyeknek a viselése alatt sokan összeroskadnak. Tartok tőle, hogy prédikátorunk egy oly ideálista, akinek nagyon kevés érzéke van a gyakorlati élet iránt.“

A két testvér közül az egyik egy nagyon gazdag földbirtokos, a másik egy neves ügy-

A Magyar-Missióterület negyedévi jelentése 1922 július 1-től szeptember 30-ig.

Helységek	Tagok sz.	Felv.		Tized		Szombatiskola				13. Szomb. lelk. ad.		Hétközn. adakozás		Imanapi adakozás		Kül. Miss. adakozás	
		ker.	szav.	K	f	tagok száma	átlag. szám	K	f	K	f	K	f	K	f	K	f
Alberti-Irsa	4	—	—	3000	—	3	3	100	—	200	—	100	—	—	—	50	—
Balatonfüred	7	—	—	4705	90	5	2	256	—	183	—	73	20	2167	—	61	—
Battonya	21	3	—	32550	—	20	19	501	50	118	90	220	50	—	—	70	—
Békés	31	1	—	35813	—	30	30	982	20	555	—	449	—	—	—	323	90
Békéscsaba	53	3	2	57793	—	48	37	2035	30	426	—	553	—	153	—	168	50
Bonyhád	7	—	—	3116	—	6	4	274	30	132	—	81	—	—	—	130	—
Budapest I.	138	3	1	81883	86	137	79	5377	70	1887	70	691	50	555	—	55	—
Budapest II.	82	2	1	123133	75	75	50	2896	20	1250	—	2858	32	20970	—	7940	60
Budapest III.	25	1	—	41902	10	25	24	1457	20	652	—	790	—	—	—	—	—
Csorvás	11	—	—	11298	—	11	12	555	50	132	—	402	—	68	—	178	—
Dunakisvársány	4	—	—	400	—	4	2	—	—	—	—	—	—	—	—	20	—
Eger	21	5	—	11410	50	17	16	1245	60	—	—	60	—	—	—	200	—
Gyula	93	—	—	203915	30	69	72	3200	40	916	50	2453	—	103	—	1844	60
Gyulavári Ják	18	1	—	30932	70	17	18	374	40	340	—	245	—	—	—	96	—
Jászberény	3	—	—	365	—	3	3	50	—	40	—	—	—	—	—	—	—
Kaposvár	6	5	—	9387	20	6	9	643	30	157	—	38	—	29	—	30	50
Kapoly	12	—	—	12254	40	9	9	415	50	200	—	275	—	42	—	688	—
Kecskemét	11	3	—	3645	—	11	11	232	—	42	—	20	—	—	—	—	—
Kétegyháza	17	2	—	9787	—	15	13	858	40	160	—	410	—	—	—	135	—
Kétegyháza	10	—	—	9353	—	8	6	326	—	68	—	70	—	—	—	—	—
Kiskundorozsma	7	5	—	62342	—	7	7	387	—	432	—	604	—	100	—	—	—
Kiskunfélegyháza	7	1	—	3316	—	5	4	240	—	—	—	205	—	—	—	50	—
Kis-Páhi	14	—	—	9700	—	14	9	313	40	—	—	422	—	—	—	110	—
Kis-Zombor	12	—	—	16950	—	12	10	304	—	443	—	257	—	—	—	438	—
Komárom	3	—	—	510	—	3	3	359	—	40	—	33	—	—	—	38	—
Lovasberény	7	—	—	478	—	7	7	291	80	226	—	309	—	76	—	87	—
Miskolc	55	5	—	4662	—	52	28	2449	70	1599	—	754	—	—	—	391	—
Nagykanizsa	12	2	—	22312	36	9	8	555	—	431	—	457	54	86	80	50	—
Nagyveleg	16	—	—	8733	—	14	12	370	70	280	—	86	—	78	—	2236	—
Nyíregyháza	8	—	—	6704	—	8	7	103	—	—	—	365	—	—	—	—	—
Pákozd	3	—	—	2234	—	3	2	179	—	80	—	58	—	—	—	—	—
Salgotarján	4	—	—	5787	—	5	5	608	—	62	—	228	—	240	—	322	80
Sarkad	45	6	2	17301	—	44	34	1059	30	583	50	90	—	—	—	665	—
Szarvas	9	—	—	43857	—	12	9	455	—	284	—	167	—	—	—	244	—
Sopron	8	—	—	9748	20	10	7	316	20	420	—	166	—	207	—	246	—
Vál	10	—	—	4303	—	10	10	462	—	—	—	67	—	68	—	225	—
Különállók	18	1	—	14249	—	18	18	2126	—	1159	—	105	—	110	—	190	—
Adakozások	—	—	—	30100	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Összesen:	812	49	6	99552	27	752	599	33260	60	13499	06	14168	06	25142	80	17193	90

véd volt, akinek egy jól jövedelmező irodája volt. Mindketten bővében voltak az anyagi javaknak s mindketten kényelmes életet folytattak.

A két testvér kis idő múlva egy oly társasághoz csatlakozott, amely beutazta a világot. Utazás közben Koreába érkeztek, ahol az atyafiak indítványára a társaság az ottani misszionáriust kérte fel arra, hogy őket kalauzolja s hogy tolmácsuk legyen.

Séta közben egy izben különös látvány vonta magára figyelmüket. A mezőn egy idősebb és egy fiatalabb ember szántogatott, ökor nélkül. Felváltva, hol az egyik, hol a másik húzta az ekét. A társaság megállt, hogy jobban megnézze a különös képet, amihez odahaza Európában nem voltak szokva.

No ezek nagyon szegény emberek lehetnek — jegyezte meg a társaság egyik tagja.

— Igen, ezek nagyon szegények — felelt a misszionárius. Ismerem őket. Szegények, de azért nem lennének kénytelenek az ekét huzni. Tavaly még egy nagyon szép ökrük volt. Azonban imaházat akartunk építeni. Ezek az emberek is hívő lelkek s nagyon boldogok voltak, hogy ökrüket eladhatták s árával is hozzájárulhattak az imaház felépítéséhez. Azóta nagyon szívesen huzzák maguk az ekét.

„No ezek nagy áldozatot hoztak!” szölt az egyik atyafi.

Nem is nevezték s nem is tekintették áldozatnak. A legtermészetesebb dolognak tar-

Magyar-Misszióterület misszió- és traktátategyesületeinek negyedévi kimutatása 1922 július hó 1-től szeptember hó 30-ig.

Helységek	Felentések	Misszió-látogat.	Bibliára	Elküldött levelek	Beérk. levelek	Folyóirat csoport.	Új elő-fizetők	Nyomtatvány		Folyóiratok		Bevétel	
								old.	szám	el-	el-	K	f
								elaj.	elárus.	aiánd.	árusit.		
Alberti-Irsa	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Falatonfűred	3	35	75	15	7	—	—	—	320	—	—	—	—
Battonya	19	472	175	10	11	—	—	—	—	—	—	—	—
Békés	30	192	120	14	5	—	—	—	360	—	64	400	—
Békéscsaba	40	371	219	13	—	—	—	64	5898	—	102	2891	—
Bonyhád	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Budapest I.	63	1264	2187	124	12	—	—	—	31235	18	158	17638	30
Budapest II.	55	1370	2247	418	63	—	—	450	11539	—	—	9308	50
Budapest III.	20	392	609	34	20	—	—	—	—	—	—	—	—
Csorvás	6	138	103	—	—	—	—	32	1314	32	125	2546	—
Dorozsma	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Dunakisvarsány	1	10	—	—	6	—	—	—	—	—	—	—	—
Eger	—	8	59	6	—	—	—	—	140	—	—	156	—
Gyula	34	1125	1250	42	14	—	—	—	4583	—	—	5200	—
Gyulavári ják	—	14	2	—	1	—	—	—	—	—	—	—	—
Jászberény	6	7	115	3	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kapoly	11	149	414	5	5	—	—	—	—	—	—	—	—
Kaposvár	8	140	236	22	8	—	—	132	—	—	—	70	—
Kecskemét	10	84	115	8	5	—	—	—	—	—	—	110	—
Kétegyháza	8	5	15	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kiskunfélegyháza	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kispáhi	6	19	72	4	—	—	—	25	—	—	20	175	—
Kis-Zombor	7	39	119	20	14	—	—	—	—	—	—	—	—
Komárom	3	15	51	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Lovasberény	6	35	192	18	14	—	—	—	—	—	—	—	—
Miskolc	29	328	646	7	4	—	—	—	1504	—	—	756	—
Nagykanizsa	7	60	106	23	7	—	—	661	3932	—	—	2741	44
Nagyveleg	9	155	114	3	3	—	—	—	528	—	—	528	60
Nyíregyháza	7	—	—	3	—	—	—	—	16	—	7	172	—
Pákozd	2	40	34	5	4	—	—	—	8	—	—	—	—
Salgótarján	4	1	100	40	50	—	—	—	—	18	—	—	—
Sarkad	6	32	53	1	—	—	—	16	80	—	—	80	—
Sopron	9	45	132	15	22	—	—	94	—	12	—	—	—
Szarvas	7	141	713	2	5	—	—	—	1000	—	22	690	—
Vál	7	231	108	5	9	—	—	—	336	—	—	561	55
Összesen:	425	6917	10281	860	289	—	—	1514	62813	80	498	44024	39

tották, hogy az imaház építéséhez mindenki azzal járuljon hozzá, amije van, inkább életfogytiglan huzzák az ekét.

A két testvér szégyenkezve hallgatta a misszionárius szavait. Tehát Koreába kellett jönniük, hogy az ujonnan megtért pogányoktól tanulják meg, mi az igazi áldozat! Mikor hazatértek Európába, első utjuk a prédikátorhoz vezetett.

„Testvér, — szólott hozzá az egyik atyafi — ezentul megduplázom adományaimat, ezenkívül pedig adjál valami „szántani“ valót is!”

CSALÁDI KÖR.

A szivfájdalom.

Ajtómon hangosan kopognak
Egy késő sötét éjszakán,
S hogy mitseni sejtve felnyitottam,
Látám lámpám gyér világánál,
Hogy künn egy idegen zordon alak áll.
„Szivfájdalom vagyok“ — szól ő halkán, ...
Adj hajlékot, ne tüssz el mint más,
Engedd, hogy most nálad lakozzam.
S én megrettenve kiálték: „szólj
Honnan jössz?“ S ő rám pillanta,
Tekintete bennem örök nyomot hagyta.
És szóla: „Istentől, a nagytól, a jótól,
Ki előtt minden térd és ídő meghódot.“
Erre meghatva, gyermekdeden
Hullámzó keblemre hanyatlott e fej;
Reszkető kezem feléje nyujtva
Halkan így szólék: „Ugy jer — ó jer! ...

Ezen vers olvasásakor forró könyv szökő szemembe; sok ideig mozdulatlanul ültem és összekulcsolt kezekkel ismételtettem: „Jer akkor jer! ...

Szeretném azonban tudni, hogy másokra is ugy hatnak-e ezen szavak, mint rám? Gondolkodik-e más is azon, hogy mit jelent a szivfájdalomnak békés hajlékba való befogadása? Vagy hogy kicsoda és micsoda er a szivfájdalom, amely asztalunknál az első helyet bitorolja, otthonunk napsugaras egét felhőkkel vonja be, békességünket megzavarja, terveinket keresztelzi, reménységeinket megsemmisíti és mégis azt állítja, hogy ő Isten küldötte? ...

Isten küldötte szivfájdalom ... Mit jelent sen ez? A békesség és szeretetnek Istenétől jöhet e szivfájdalom, mely megrendíti a legacélosabb lelket is?

Igen, jöhet, sőt jön is! „Akit én szeretek, azt megdorgálom és megostorozom!“ És mindezt azért, hogy az embert az alázatos-cág utján ahhoz a dicsőséghez vezesse, mely emberi szivben még csak meg sem fogam-zott! Vagy nem nagy és szent pillanat az, melyben a büszke önző ember megadással hajtja le fejét és teljes öntudattal nehéz keresztet vesz fel mondván: „Jer, én hordozlak!“ Szent pillanat ez mondom, mert az emberi lélek ekkor egyesül az Istennek lelkével. Ilyenkor aztán a legtöbb ember elérzékenyülve tekint vissza életpályájára, melyen idáig jutott. Ez a zarándok ut sokakat kezdetben tiszta napsugaras tájakon vezetett keresztül; gyermekkor, melyben a sziv csupán nevetést, vidámságot ismer, gondatlan ifjuság, gondatlan tavaszi álom ... Most azonban elérkezett ahhoz a pillanathoz, mikor ajtaján kopogtat a kérlelhetetlen szivfájdalom. Szürke köntösében némán halad házon és sziven keresztül, maga után hagyva bánatot, nyomort, betegséget, fájdalmat, melyek a szemnek minden tekintetében ott kísértének, gondot, mely kimélet nélkül gyötri a szivet. Szeretteinek sora mindinkább ritkul, kiknek létükről csak a temetőben frissen egymás mellé hantolt sirok tanuskodnak. Mennyire megérti ilyenkor az ember azt a mondást, hogy: „A boldogságot, melyben születünk, nem ismerjük és csak akkor keressük, mikor elvesztettük azt!“

Másoknak azonban mindjárt kezdettől juttott a bánat osztályrészül. Vannak gyermekek, kik a szülői szeretetnek balsámként ható melegét sohasem érezték; másoknál pedig a nyomor lehetetlenné tette annak kihasználását. Ó milyen sok égbekiáltó gyermekönny hull ezen a világon! ... Mennyi szeretetteljes, mennyi szép, mennyi reményteljes fojtatik meg már csirájában! ... A szivfájdalom sok helyen ott viraszt már a bölcső felett, hogy aztán kíséző legyen egy egész életen át! Az ilyen bölcsőkötől kerülnek ki aztán az élet sötét árnyai.

A szivfájdalom azonban ott van az egé-

szen rendezett viszony emberek között is és lépést tart velük . . .

Itt egy sokat gyötört asszony hordozza némán fájdalmát, úgy tűnik neki, hogy az élet csupán fájdalomteli éjjek és napok sorozatából áll. Jobb helyzetre való reménység alig van; csupa önmegtagadás, csupa áldozat, amely nem más, mint egy lassu néma sülyedés, mely végét aztán abban leli, hogy alig-alig pislogó mécsese lassan egészen kialszik.

Tekintsetek be egy olyan házba, ahol látszólag meglegedés és boldogság honol és ott is felismeritek mihamar egy szegeletben a szívfájdalmát, amint csendes éjszakákon nesztelenül oszon végig a házon, megkopogtatva minden ajtót. Ezekben az órákban hallható aztán, hogy a vigasság és gondatlan tréfa helyét miként veszi át sóhaj és keresves zokogás!

„There is a skeleton in every house“. (Minden háznak megvan a maga kísértete.) Azt az igazságot minden ember tapasztalja, hogy nincs családi történelem, melyben ne kísértene egy sötét pont; nincs élettörténelem minden szennyfolt nélkül és nincs szív vérző seb, vagy sebhely nélkül! Ez a tény keresztülhuzódik az emberi életen és jelenlétével siralomvölgyé teszi a földet.

És vajjon ez kegyetlenkedés a szerető Istentől? Vajjon ha a borongós időnek hidege nem járná át tagjainkat, melegednénk, felüdülnénk-e a kedves napsugarak melegében? A világosságot tudnánk-e méltányolni, ha a sötétségbe soha sem vethettünk volna egy pillantást? És hogyha hajlékainkban a szív-fájdalom soha tanyát nem ütött volna, áthatná-e Istennek mindent megújító szeretete sziveinket, vagy éreznénk-e a földnél magasb, fenségesb szeretet és boldogság szükségességét? Gondolkodjunk e felett!

A bizonyos dolgok felett való elmélkedés igen fontos ránk nézve, mert megóv bennünket a felületességtől, melynek hatása alatt sem az örömet, sem a bánatot nem becsüljük, s ezáltal megfosztjuk magunkat attól a drága kincstől, mely az emberi lelket úgy az örömben, mint a bánatban gazdaggá teszi.

Sokszor találkoztam emberekkel, kiket újból és újból meg kellett csodálnom; embe-

rekkel, kiknek egy bizonyos kifejezés tilt arcukon, egy irás, melyet mindig szerettem volna megfejteni. Némelykor aztán Isten ezt is megadta nékem.

„És az a győzelem, mely legyőzte a világot, ami hitünk“ olvasom egy bátor férfi nemes homlokáról.

És ismét egy sokat szenvedett asszony szeméből: „Az én békességemet adom néktek, nem úgy adom, mint azt a világ adja.“

És vajjon mi vezette azt az iront, melytől ezek a mondások származtak? Talán földi boldogság, vagy földi öröm? Nem, hanem a szív-fájdalom, mely az embert a golgotai kereszt lábához készítette Istenhez vezette! Az a szív-fájdalom, melyet sokszor legnagyobb ellenségünknek gondolunk, mely azonban a mi legjobb barátunk, tanítónk és vezetőnk!

Észrevetted-e, hallottad-e kedves testvérem, mikor a szív-fájdalom ajtódon kopogtatott? Kész voltál-e őt beengedni? Vagy talán épen most áll ottkünn és kér bebocsátást? Ó ne üzd el, Isten küldötte őt!

Mit mond ő néked? Vagy mit kérdez tőled? Vajjon hova vezet? Hol van örök honom? Ugy jer, ó jer szív-fájdalom!

Lili von Hackevitz „Utszéli virágok“, című művéből fordítva.

Lovass E.

KÖNYVÁRUSITÁSI ROVAT.

Könyvárosok leveleiből.

A könyvárosoktól összegyűjtött tapasztalattal teli levelek sok csüggedt könyvárust segítenek új reménység, vigasz és munkakedvhez. Azért igen fontosnak tartom e leveleket munkatársaim tudomására hozni.

H. városban igen szép eredményt értem el ugy a kereskedő, mint a munkás osztály között. Számos lelket találtam ebben a nagy babilonban, kik éheznek és szomjuhozóznak Istennek az utolsó időre szóló igazságát. Ezeket aztán megismertettem valamelyik prédikátorral, ki a bibliában való kutatásban segítségükre volt. Többek között egy férfiura akadtam, aki a jelenések könyvének magya-

rázása közben megjegyezte: Csak volna valaki aki mindezeket megmagyarázná az embernek. Természetesen őt is megismertettem egy munkással, aminek eredményeképpen nemsok idő múlva nejevel együtt megkereszteltetett.

Egy idő óta G-ben munkálkodom. Egy reggelen, mikor a város végén elszórtan levő házakat szándékoztam felkeresni, így gondolkodtam magamban: „Azt hiszem, itt nem sok munkám akad.“ Munkám végeztével azonban szégyelnem kellett magamat kishitűségem miatt, mivel mindjárt az első házban megrendelést vettem fel, a másodikban készletemből adtam el. A következő nagy üzlethelyiségben két megrendelést, az utolsó házban, mely cukorgyár volt, hármat kaptam. Másnap a könyvek kézbesítése közben még egy megrendelést vettem fel. Így működnek az Isten angyalai! Egy vásárnapon könyvkézbesítés közben felkerestem egy hölgyet, aki az előző alkalommal nem volt otthon. A hölgy éppen az ajtó előtt időzött és már távolról így szólt: „Én nem veszek semmit.“ Én azonban magamat nem zavartatva mutattam meg könyveimet, aminek következménye az volt, hogy a „Nagy orvos lábnyomában“ című könyvet a hölgy megvette és egy másikat megrendelt.

Egy másik levélből: Egy napon olyan utcát választottam magamnak munkaterületül, melyben még senki nem dolgozott eredményre. A folyóiratokat terjesztő testvérnő kevéssel azelőtt panaszkodott, hogy igen nehezen megy a munka. Ha jól emlékszem, az egész utcában nem adott el többet 10 Heroldnál. Mielőtt munkához láttam volna, imában a jó Istenhez fordultam, mert csak Ő adhat erőt és munkakedvet ilyen helyen. Kis szekrénykéből az arra a napra szóló cédulát kihuzva ezen mondatra akadtam: „Én, Jézus küldöttem az én angyalaimat.“ Jelen. 22, 16. Ez a mondat különös bátorságot adott nekem. Előre szerettem volna tudni, hogy ezen a reménytelen környéken mit végez majd a Jézustól küldött angyal. Most pedig, hogy munkámat elvégeztem, elmondhatom, hogy mit tett általam Jézus, aki az ő angyalait elküldte előttem; abban az utcában, ahol még senki eredményt nem ért el, 2200 márkát vettem fel megrendelésre. Ezt tette az „Ur.“

Egy alkalommal egy orvos villájának zákapuján csengetek, mire a szolgálóleány nyit és kérdezi óhajtásomat. A doctor urral kell igen fontos ügyben beszélnem, mondom, mire ő azt kérdezi, hogy kit jelentsen be. „Kamin, Hambornból, felelém.“ Ja ugy, Kamel, Hanbornból, mond a szolgáló leány, tessék bejönni. Beléptem és még mielőtt időm lett volna rosszul értett nevemet kijavítani, a leányzó már a doctor dolgozószobájában volt és oly hangosan, hogy künn állva tisztán hallottam, jelentette: „Kamel, ami megmagyarázva tevé Hambornból. A bejelentésnek meg volt a magahatása; a doctor ur azonnal késznek mutatkozott ittlétem oka iránt érdeklődni. Bemutatkozás után a „Profécia és világtörténelem“ című könyvet mutattam neki, melyet azonnal kivett kezemből. A címlapon megpillantva a könyv árát, azonnal kifizette azt. Mikor újra a kapun kívül voltam, ezt gondoltam magamban: Nem baj, hogy sok helyre mint kamél (teve) kell bejutnod, a fő az, hogy bejutsz és eléred célodat!

Fr. Kamin.

A tékozló fiu.

Párbeszéd nyolc személy számára.

SZEMÉLYEK:

1. Az apa.	4. Deklamáló.
2. A fiu.	5. Az idősebb.
3. Helyzetmagyarázó.	6. A szolgáló.
	7. Két gyermek.

Bevezetés: Lukács ev. 15, 11—24.

Elmondja egy gyermek.

FIU:

Atyám! Mi az enyém, ne használja senki!
Add az örökségből az én részemet ki!
Ne tarts a házadban tovább is mint szolgát,
Hadd viseljem én a magaménak gondját!...

ATYA:

Felépéseddel meglepsz fiam.
Talán erre én tanítalak,
Hogy dacosan, kihívón, kérkedőn
Lépj elébe aggott atyádnak?
Nélkülöztél az apai háznál?
Mondd el nekem, ha van panaszod,
Jussodat kivenni — gondold meg jól —
Benjaminom, el ne hamarkodd!

FIU: *Ligeti*
Jól meggondoltam. S köszönöm az életet,
Házadban az nekem többé nem élvezet!
Miért nem tanultad meg, hogy felnőt

[emberrel

Nem lehet úgy bánni, mint a kisgyermekkel!

APA: *Kovács*
Hogyan fiam? ... Hogy jóakarattal
S szeretettel téged intélek
Balgatagon félremagyarázod
S apai hűségem megveted?

FIU: *Ligeti*
Nincsen, ki tervemnek gátat tudna vetni,
Azt teszek, mi tetszik, nem tilthat el senki!
Nem engedtéél soha túl földünk határin,
Engedd most az egész világot bejárni!

APA: *Kovács*
Azért fiam, mert künn te nem jártál,
A gonoszságot nem ismerheted.
Hallgass azért szavára atyádnak,
Ki jól ismeri az életet.

Tudja ő jól, hogy a baráti szó
S a gyönyörrel színig telt serleg
Csupán csalóka kép, s ha elveszed,
Látod csak, hogy ürömmel telt meg! ...

FIU: *Ligeti*
Te már az édest is keserűnek érzed
Mégvénhedtél, azért vágyam te nem érted!
Lelkem nemesre, nagyra és magasra tör,
Ha itthon maradok, az unalom megöli!
Azért im még egyszer, s utoljára kérlek,
Add ki örökségem, ne rontsd szerencsémét!
S ha majd boldogságom tetőpontra hágott,
Meglátogatom én a szülői házat.

APA: *Kovács*
Követteled, im megteszem fiam,
Ne vádolhasd majd öreg atyádat,
Hogy követelésed nem teljesítve
Szerencsédnek utjában állott.
Ha azonban szerencsecsillagod
Nem mosolyogna többé reád,
Gondolj arra, hogy a messze honban
Kitárt karokkal vár hű atyád!

FIU: *Ligeti*
Erre aligha lesz szükség atyám,
Nem hagy el szerencsecsillagom,
Minthogy, ha egyszer azt megragadtam,
Futni magamtól többé nem hagyom.

APA: *Kovács*
Mégis, ha reménységed megcsalna,

S ami után futsz, nem érnéd el,
Fordis háttat a csaló világnak,
Az apai háznál van számodra hely! ...
(Fiu és apa elmennek. Karéneke vagy zene-
szám.)

HELYZETMAGYARÁZÓ: *Vinc 53*
Im most, hogy a fiu kikapta részét
Az apai jussból, vevő után néz szét.
És ki szülőföldre szük határain túl
Eddig schasem volt, világlátni indul! ...
A szülői hajlék elmaradt már messze,
Oda visszatérted balga ifju lesz-e? ...
A könnyelmű ifju nem törődik ezzel,
Messze idegenben vig életet kezd el.
Jó pajtásainak se szeri se száma,
Vesszen el a holnap, csak éljen a máma!
Reptül a pénz reptül, mint a könnyű polyva,
Kedvderítő ital a földre is foly ma!
Majd kiürül tárcád! ... Eh azt én mit

[bánom

S holnapba olvad a mai dinom-dánom!
Igy megy napról-napra, vig zeneszó mellett
S terített asztalnál ürül ki a serleg.
Multság zajában nem hallják, nem érték,
Hogy országukban már kopogtat az éhség.
... Hogy a mámor álmát kialudta végre
A tékozló fiu ládájába néze

S üresnek találja. „Csak egyet se látok! ...
Eh, majd kiségitenek a jóbarátok!”
— S elindul, kopogtat, mint egy koldus árva,
De nincs otthon egy se — és az ajtó zárva! ...
Eltűnik jókedve, arca olyan komor,
És beköszönt nála a legnagyobb nyomor!
Hajlék nélkül bolyong, éhtől korrog gyomra
Szép fényes ruhája rongyokban csüng róla.
Hogy éhen ne haljon, szolgálatba állott
Nézzétek, nézzétek, mily csüggedten áll ott!
Körülte disznónyáj, ő az őrizője,
Ó irgalom atyja, ne fordulj el tőle!
És mintha a fiu megátkozva volna
Örökkön-örökké éhezik a gyomra.
És hogyha engednék — ő nyomorult élet —
A disznók elől is elenné az étket! ...

DEKLAMÁLÓ: *Tatay M*
Ó hány ifju követte már e példát,
Hogy élvezze a világ gyönyörít,
Nem gondolt arra, hogy az ellen aztán
Vezeklésre, bánásra kényszerít!

Ó hányan már merész bátorsággal!

Eveztek ki az élet tengerén,
De jaj! . . . Hajócskájuk mihamar töre össze
Vad orkánoknak sötét éjjelén!

Ó hány van olyan, aki
Magasztosabbra, jobbra született,
Hány gondatlan ifju és hány leány
Ment ki merészen — és elveszett!

És vajjon mi ezen az uton
Nem haladtunk-e — te, meg én?
Nem ütöttünk-e mi is sebet
Távozásunkkal atyánk kebelén?

A rut hálátlanságnak
Nem adtuk-e ezernyi jelét
Hogy megtagadtuk s elfordultunk attól,
Ki értünk adta életét?

Mint hű atya, úgy kér ő esdve,
Gyermek, nézd a veszedelmet;
De mi tudatlan balgatagon
Jézust hagytuk el e helyett.

A mester szavára nem hallgatva
A széles uton haladtunk;
Mig végre győtvörve, megcsalatra
A gonosz rabjai lettünk.

Szerencse — mit a világ ígért —
Távol tartá magát tőlünk,
E helyett reményt, hitet, Istent,
Mindent-mindent veszítettünk! . . .

De most testvérem, ki talán
Még a széles utat kedveled,
Ki eddig nem hallgattál arra,
Mint hiv, kér, könyörg Mestered.

Ó állj meg! Térj vissza! Most még van idő
Nézd, Megváltód még visszahív;
Jer, ó jer Ő hozzá még máma,
Csak nála nyer reményt a sziv!

Ne fordulj el többé e kebeitől,
Mely kegyelem és csupa szeretet,
Meglásd, békét, reményt s éltet találsz,
Ha magadat e kebelre veted.

(1. János 2, 15--17. Elmondja egy gyermek.)
FIU: (Alázatosan jön.)

Ó mily nyomorult sors! . . . Mily mélyre
[súlyedtem!
Világ! . . . Ez szerencse, amit adtál nekem?
Hol vagytok barátim, ti kik egyre-másra
Gyültetek házamba pazar lakomákra?

Kifosztottatok s mos elrejtőztetek?
A jó barátságra mitsem tekintetek?
— Megyek haza — megyek, hisz ott a

[cselédek

Bővében vannak az ételnek s kenyérnek.
Hol mindig terítve állnak az asztalok,
Mig én itt nyomorban majdnem éhenhalok!
Elmegyek atyámhoz és azt mondom néki:
Atyám! A szívemet a bűnbánat tépi!
Vétkeztem eliened és az Isten ellen,
De bocsáss meg érte és légy kegyelemmel!
Jól tudom, mert érzem, hogy vétkeim nagyok,
Hogy fiadnak szólíts, méltó rá nem vagyok.
Nyomorult tévelygőt tekints csupán bennem,
Béreseid közé ó fogadj be engem.

(A fiu éneklé a „Haza vágyom“ című éneket
kisérettel.)

HELYZETMAGYARÁZÓ:

A fiu utra kél s éjjel-nappal fárad,
Hogy hamar láthassa az apai házat.
Látja már, látja már és — látja az atyja;
Odafut, öleli és megcsókolgatja.
Ó atyám, jó atyám, légy irgalmas nekem,
Bocsásd meg kegyesen az én súlyos vétkem.
De ~~látja~~ szólnia nem enged az atyja,
Hanem a szolgáltnak e parancsot adja:
„Öltöztessétek fel ünnepi ruhámba,
Drágaköves gyűrűt huzzatok ujjára,
Sarut lábaira. Azután hozzátok
Ama hizlalt tulkot és azt levágjátok.
Lakomát készítvén hívjatok vendéget,
Szerezzünk e napnak mulhatlan emléket.
Lakozzunk wigsággal, mert im az én fiam,
Aki meghalt vala, feltámadott, itt van!

És aki elveszett, feltaláltam újra,
Szűrjék hát e háznak minden gyásza, buja.
S örök emlékéül e szerencsés napnak
Az ősi hajlékban nagy lakomát csapnak.

IDŐSEBB FIU: (Mezőről jövet haza.)
Mi az oka ezen fennen vigasságnak,
Mely felveri csendjét e magányos háznak?
SZOLGA:

A te öcséd jött meg; s atyád örömeiben
Tulkot vágatott, hogy visszanyerte épen.
(A fiu mérgesen elfordul.)

APA: (Kijövet a lakodalmas házból.)
Jöjj be fiam végy részt a nagy lakomába!
Öröm ért engemet, öcséd jött meg máma!
IDŐSEBB FIU:
Hűséggel szolgállok sok esztendőök óta,

Készséggel hajlottam minden parancsszóra.
S hogy vigadhattam vón' barátimmal szépen,
Egy kecskegödölyét sosem adtál nekem!
És e tékozlónak, ki velem részt huzott,
Ime levágtad ama hizlalt tulkot! . . .

APA:

Fiam, te velem vagy, s nyáj apraja nagyja
És mindenem tied, te vagy az ur abba'.
De lásd, aki bűnös, s vetkeit megbánja,
Vissza kell fogadnom az apai házba.
Örülj azért te is, hogy a holt s elveszett
Feltámadt, megkerült, új életre éledt.
Jer azért be fiam, üdvözöld öcsédet,
Mert a megtért bűnös régi joggal élhet . . .

Lovass E.

Bibliai talányok.

Az „Evangéliumi Munkás” 2. számában
közzétett bibliai talányokra több megfejtés
érkezett be. Mind a három talányt helyesen
fejtették meg, ketten a Budapesti Ifjúsági
Egylet tagjai közül. Az első és harmadik
kérdésre hely: felelet Nagyvelegről, Csor-
vásról, Nyiregynázáról és Sarkadról érkezett.

A talányok helyes megfejtése:

1. Lukács ev. 16, 24.
2. Jelenések 20, 5.
3. 1. Kir. 17; 2. Kir. 4; 2. Kir. 13; Márk. 5; Lukács 7; János 11; Ap. csel. 9; Ap. csel. 20.

Talány.

1. Ki volt az a férfi, akin Nőé bárkájának története kicsinyben ismétlődött?
2. Ki volt az, aki vaksága miatt vaksággal sujtatott?
3. Melyik az újtestamentom legszebb és legfontosabb ígérete?

A megfejtések számozva, bibliai versekkel ellátva küldendők be. Budapest, Greguss-u. 10. f. 2. Lovass E.

KÜLÖNFÉLE.

Halotti jelentés.

1922 május 22-én halt meg nagy türelemmel viselt hosszú szenvedés után ami kedves testvérnőnk Lindmayer Károlyné 65 éves korában.

A kedves testvérnő egyike volt azon lelkeknek, kik Huenergardt testvér által jutottak az igazsághoz és minden megpróbáltatásban hűségesen kitartva 18 évig volt a Budapest I. gyülekezetnek tagja.

A halottas háznál Voigt M. testvér beszélt Filippi 1, 21-ről, míg alulirott a sirnál János

11, 21—26. alapján intézett vigasztaló szavakat a nagyszámu gyászoló közönséghez.

Adja az Ur, hogy a feltámadás reggelén viszontlássuk kedves elhunyt testvérnőnket!

Minck A.

1922 április hó 21-én szenderült el Biró László testvérünk kis fiacskája nehéz szenvedés után 7 éves korában Nyiregyházán.

A szülők Isten akaratában megnyugodva váltak el kedves gyermeküktől az Ur Jézus eljöveteleig, mikor is mindnyájan boldog viszontlátást reménylünk.

Alulirott többszáz főnyi közönség előtt igyekezett János 11, 25. alapján Krisztus feltámadásának erejéről bizonyoságot tenni.

1922 július 21-én hunyt el hirtelen a mi kedves testvérünk Schmidt Ferenc Miskolcon. A kedves atyafit a Miskolczi gyülekezet, melynek vezetője volt, felesége és két kis gyermeke gyászolja. Mindnyájunknak erős azonban a reménysége, hogy ami Urunk Jézus Krisztus egyesít bennünket az Ő eljövetelekor.

Alulirott nagyszámu közönség előtt fejtegette a hívők ebbeli reménységét a Jelenések 14, 13. vers alapján.

Ritter Gyuláné testvérnő 10 éves kis fiacskája Rákospalotán aludt el az Urban. Alulirott a Megváltó szavaival vigasztalta a gyászoló szülőket.

1922 november 7-én Stetzina Györgyné testvérnő 9 éves kislánykája halt meg rövid szenvedés után Budapesten.

Hisszük, hogy az életnek fejedelme, aki olyan nagy előszeretettel viseltetett a gyermekek iránt, az ő poruk felett is megáll.

A gyászbeszédet alulirott tartotta.

Michnay L.

Nyugtázások.

Külön adakozások fejében:

Hörher Gy.	500 K	misszió	adk.
Szemety J.	300	"	"
Szarka Karolin	40	"	"
Horváth J.	100	"	"
Budapest II.	19,800	"	imanapi
" " " " " " " " " "	6300	"	misszió
Nagyveleg " " " " " " " " " "	2100	"	"
Ba'atonfüred " " " " " " " " " "	2100	"	imanapi
Nagykanizsa " " " " " " " " " "	29,700	"	magy. missz.

Összesen: 60,940 K azaz

Hatvanezerkilencszáznegyven K-t felvettem:

Greiner S.
pénztáros.

Kiadja: Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala

Felelős szerkesztő: LOVASS ESZTER.

Nyomatott: Advent-nyomda Ujpest.